

Arrest

**nr. 59 861 van 16 april 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 15 april 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot terugdrijving van 11 april 2011, genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 15 april 2011 om 19 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. NGUADI-POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij kwam op 11 april 2011 aan op de luchthaven te Zaventem.

1.2. Bij de grenscontrole werd vastgesteld dat verzoekende partij niet in het bezit was van stukken ter staving van het doel van haar voorgenomen verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris voor

Migratie- en asielbeleid nam, gelet op deze vaststelling, op 11 april 2011 een beslissing tot teruggrijping. Deze beslissing, die verzoekende partij dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Niet in het bezit van passende documentatie waaruit het doel en de omstandigheden van het verblijf blijken (art. 3. eerste lid. 3°)

Het (de) volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart naar België te reizen voor toeristische doeleinden. Betrokkene is niet in het bezit van enig document om haar reisintenties aan te tonen (toeristische infor, reisbrochures, geboekte rondreis,...). Betrokkene poogt haar credibiliteit te ondersteunen aan de hand van haar oud paspoort waaruit dient te blijken dat ze reeds naar Schengen gereisd heeft en hierbij de geldigheid van haar visum heeft gerespecteerd. Echter werden er aan dit reisdocument aanzienlijk wat vervalsingen aangetroffen en werd het paspoort gerechtelijk in beslag genomen met ref BR.55/FW/110490/11.”

2. Over de kosten

Een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is kosteloos. Er kan dan ook geen gevolg gegeven worden aan de vraag van verzoekende partij om verwerende partij te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verzoekende partij betoogt dat zij administratief van haar vrijheid is beroofd en dat zij elk ogenblik kan teruggedreven worden.

Verwerende partij bevestigt deze feiten en stelt de hoogdringendheid van de vordering niet te betwisten.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Verzoekende partij kan ook niet voorhouden de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet te kennen nu zij ze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

In de mate dat verzoekende partij stelt dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt en de motieven van de beslissing inhoudelijk betwist voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die *in casu* dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en van de verplichtingen die op verwerende partij rusten gelet op de bepalingen van de verordening 562/2006 van het Europees parlement en de Raad van 15 maart tot vaststelling van een

communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore).

Artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

Ook in artikel 5.1.c van de Schengengrenscore is uitdrukkelijk voorzien dat *“het doel van het voorgenomen verblijf kunnen staven”* een voorwaarde is waaraan *“onderdanen van derde landen”* dienen te voldoen om toegang te krijgen tot het Schengengrondgebied en dat deze voorwaarde bestaat naast de vereiste om in het bezit te zijn van één of meer reisdocumenten die recht geven op grensoverschrijding.

Verzoekende partij betoogt dat zij beschikt over een paspoort voorzien van een visum en dat zij met het oog op de aflevering van dit visum alle dienstige inlichtingen aan verwerende partij heeft meegedeeld, doch weerlegt hiermee de vaststelling niet dat zij, toen zij toegang wenste te krijgen tot het Schengengrondgebied via de luchthaven te Zaventem, niet in het bezit was van enig stuk dat toeliet het doel van haar voorgenomen verblijf vast te stellen. Zij maakt *prima facie* dan ook niet aannemelijk dat verwerende partij een manifeste beoordelingsfout maakte en de materiële motiveringsplicht miskende.

Gelet op voorgaande vaststelling kan verzoekende partij ook niet gevolgd worden waar zij aangeeft van oordeel te zijn dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel miskende.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM betoogt verzoekende partij van oordeel te zijn dat, aangezien haar een visum werd toegekend, zij ook toegang diende te krijgen tot het Schengengrondgebied. Zij houdt voor dat de bestreden beslissing een flagrante schending is van haar privéleven en dat zij in een situatie gebracht wordt die als onmenselijk en vernederend moet beschouwd worden. Zij verwijst in dit verband naar een arrest van de Raad van State (RvS 9 maart 2007, nr. 168.712) waarin wordt gesteld dat de toepassing van verblijfswetgeving niet tot gevolg kan hebben dat afbreuk wordt gedaan aan de fundamentele rechten die beschermd worden door de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Zij licht voorts toe dat er ook geen belangenafweging werd doorgevoerd.

Verzoekende partij blijft echter in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing leidt of zal leiden tot een situatie die voldoende zwaarwichtig is om te kunnen spreken van een *“onmenselijke en vernederende behandeling”* in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij toont, zoals verwerende partij terecht opmerkt, evenmin *in concreto* aan welk aspect van haar privéleven, dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou vallen, door de bestreden beslissing wordt geraakt en dat zou toelaten te besluiten dat *in casu* enige belangenafweging zou vereist zijn. In deze omstandigheden kan de Raad *prima facie* geen schending van deze hogere rechtsnormen vaststellen.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK